

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยและคนทั่วโลกเป็นอย่างมาก เนื่องด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่างๆ จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่ควรจะได้เรียนเป็นภาษาแรก เนื่องด้วยเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง เป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างผู้คน และเป็นภาษาสากล นับได้ว่าต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารส่วนใหญ่ ดังนั้น เพื่อให้คนไทยมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐาน จึงได้มีการพัฒนาหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาควบคู่กันไป คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม (Socio-Cultural Function) และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ (Cognitive Linguistic Function) (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 20)

แม้ว่าระบบการศึกษาจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม แต่ทักษะการสื่อสารในด้านต่างๆ โดยเฉพาะทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่ายังไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายเท่าที่ควร อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ ดังพอสรุปได้ดังนี้ ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่าปัจจุบันสภาพการเรียนการสอนยังไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยในการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากในชั้นเรียนมีจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมาก ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมไม่มากนัก เป็นเหตุให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในระดับหนึ่งเท่านั้น (ชินฉวี รัตนะวงศ์, 2547) และสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือ กิจกรรมส่วนใหญ่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษในบริบทของสังคมไทยจะส่งเสริมความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษา และครูยังเน้นทักษะการอ่านมากกว่าการพูด สำหรับด้านครูผู้สอน พบว่าครูผู้สอนเอาใจริงเอาจังและเคร่งครัดกับผู้เรียนมากเกินไป ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนตึงเครียดและครูยังขาดเทคนิคการสอนที่เหมาะสม (ชนิตสิริ สุภพิมล, 2545)

ทั้งนี้ จากรายงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารของกองวิจัยการศึกษา (2546) พบว่าการสอนภาษาอังกฤษนั้นครูจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Teacher-centered) ซึ่งการสอนดังกล่าวนี้จะไม่เอื้ออำนวยต่อลักษณะการเรียนการสอน

ภาษาแต่จะกลับเป็นอุปสรรคที่ไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาที่จะเรียนและในที่สุดจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา รวมทั้งขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ทำให้ผู้เรียนไม่มีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาในห้องเรียน และผู้เรียนส่วนใหญ่ที่พยายามจะเรียนภาษาที่สองมักประสบความวิตกกังวล และความหวาดกลัว เช่น กลัวเพื่อนหัวเราะเยาะเมื่อตนเองพูดผิด จึงอายที่จะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจในการพูดและรู้สึกลำบากที่จะพูดแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนทั้งชั้น

นอกจาก การเรียนการสอนในชั้นเรียนที่ไม่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนผลิตภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว กิตตา ปรีตถจริยา (2540) ยังพบว่าในกระบวนการการเรียนการสอนภาษานั้นอาจเกิดความไม่ต่อเนื่องในการเรียนรู้ กล่าวคือ การเรียนอาจเกิดการหยุดชะงัก เนื่องจากมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนน้อยเกินไป ผู้สอนเองควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น และมีบทบาทในการทำให้ข้อความที่โต้ตอบกันเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานวิจัยจากกองวิจัยการศึกษา (2546) ที่พบว่าสภาพการเรียนการสอนปัจจุบันเป็นการเรียนที่ไม่มุ่งเน้นการเสริมต่อการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนอย่างเพียงพอ กล่าวคือ ในการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนอาจไม่ได้ใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อเสริมต่อการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม เช่น การชี้แนะ ทำเป็นตัวอย่าง หรือการถามคำถามเพื่อให้เกิดการทบทวน เกิดความคิดสร้างสรรค์ในกระบวนการผลิตภาษา หรือเพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการสร้างภาษาและการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ดังที่ Pearson and Gallagher (1990) ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ได้ผลนั้น ผู้สอนและผู้เรียนต้องร่วมมือกันที่จะตอบสนองซึ่งกันและกันอย่างเหมาะสมเพื่อการเรียนรู้

จากสภาพและสาเหตุของปัญหาดังกล่าวข้างต้น แนวทางหนึ่งที่จะแก้ไขได้ คือ การนำเอากิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่บูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Integration of Task-Based Activities and Scaffolding Strategies) ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนนี้เป็นการบูรณาการกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจะอยู่บนแนวคิดพื้นฐานของกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Learning) และกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding Strategies) ที่เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่เน้นประโยชน์และเปิดโอกาสให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ทั้งยังเกิดปฏิสัมพันธ์กันในชั้นเรียนและเกิดการผลิตภาษามากขึ้นอีกด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Approach) ได้ปรากฏอยู่ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2544 โดยมีลักษณะเป็นการมอบหมายงานให้นักเรียนปฏิบัติ โดยนำแนวคิดนี้ไปใช้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษา เพราะเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเกิดจากกระบวนการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจนลุล่วงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ อีกทั้งในคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระต่างประเทศ ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยอ้างถึงแนวคิดหลาย

แนวคิดซึ่งมีแนวคิดที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานรวมอยู่ด้วย และกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานว่ามีจุดมุ่งหมาย 4 ประการ คือ ประการแรก เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและในการปฏิบัติการงานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นผลสำเร็จ ประการที่สอง เพื่อให้สามารถนำความรู้และประสบการณ์ทางภาษาที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริงได้ ประการที่สาม เพื่อพัฒนาทักษะการคิดโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติการงาน และ ประการสุดท้าย เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในการทำงานร่วมกับผู้อื่น (กรมวิชาการ, 2544)

การสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Learning: TBL) โดย Willis อาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาโท ในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ แห่งมหาวิทยาลัย Aston Birmingham, United Kingdom ได้กล่าวถึง TBL ว่า มีลักษณะสำคัญคือ เป็นการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ และมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งครูจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเสนอแนะแนวทางในการดำเนินกิจกรรมและจัดเตรียมภาระงาน (Task) สำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน (Willis, 1996) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) เป็นการแนะนำหัวข้อและอธิบายชิ้นงาน โดยใช้กิจกรรมเข้าช่วยเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและครูจะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจในงานที่จะทำนั้นก่อนที่จะดำเนินขั้นต่อไป
2. ขั้นดำเนินงานตามวงจรของการทำงาน (Task Cycle) ประกอบด้วย
 - 2.1 ปฏิบัติงาน (Task) ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานในลักษณะการทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม
 - 2.2 การเตรียมนำเสนอ (Planning) ผู้เรียนเตรียมการรายงานผลการปฏิบัติงานต่อชั้นเรียน โดยมีครูคอยช่วยเหลือในด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน
 - 2.3 รายงานต่อชั้นเรียน (Report) ผู้เรียนเสนอผลงานการปฏิบัติต่อชั้นเรียน
3. ขั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language Focus) ประกอบด้วย
 - 3.1 วิเคราะห์ (Analysis) ตรวจสอบ/อภิปรายลักษณะสำคัญของเนื้อหาทางภาษา
 - 3.2 ฝึก (Practice) ฝึกทำแบบฝึกหัดเสริมทางด้านไวยากรณ์หลังจากนักเรียนเข้าใจความถูกต้องของกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์แล้ว

นอกจากนั้น แนวคิดของ Peter Moor (1996) ที่นำขั้นตอนงานปฏิบัติไปประยุกต์ใช้กับการสอนพูดมาใช้ในงานวิจัย กล่าวคือ Moor จะเน้นงานปฏิบัติทางการพูด โดยเฉพาะ ซึ่งขั้นตอนมีดังนี้

1. **ขั้นชี้แจงงาน (Model Task)** เป็นการแนะนำหัวข้อและอธิบายชี้แจงงานโดยย่อของผู้สอน
 2. **ขั้นเตรียมความพร้อมเพื่อปฏิบัติงาน (Preparing Task)** เป็นการแนะนำขั้นตอนการเตรียมการพูด ทั้งในเรื่องของการเลือกรื่องนำเสนอ และการใช้ภาษาในเนื้อเรื่งนั้นๆของผู้สอน
 3. **ขั้นทบทวนภาระงาน (Rehearsal Task)** เป็นการฝึกพูด โดยผู้เรียนจะทบทวนเนื้อหาที่จะนำเสนอ ภาษาที่ใช้ การออกเสียง ซึ่งผู้สอนจะมีส่วนช่วยในขั้นตอนนี้มาก
 4. **ขั้นปฏิบัติงาน (Task)** เป็นการพูดนำเสนอชิ้นงานที่ได้รับมอบหมายของผู้เรียน
- ในส่วนของกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เสาวลักษณ์ รัตนวิษซ์ (2533) ได้อธิบายไว้ว่า สิ่งที่ผู้เรียนต้องการในกระบวนการการเรียนการสอนคือการได้รับการชี้แนะ และกล่าวว่า บทบาทของผู้สอนต้องเตรียมคอยชี้แนะและให้แนวทาง การใช้ภาษาของผู้สอนในห้องเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นวิธีการที่ทำให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการการเรียนรู้ทางสมองซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาความคิดรวบยอด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีขอบเขตพัฒนาการเรียนรู้ (Zone of Proximal Development: ZPD) ของ Vygotsky (อ้างใน อารี บรรพตทอง, 2545 และ ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์, 2536) ที่ว่าการพัฒนาทางปัญญาจะเพิ่มขึ้น ถ้าผู้เริ่มเรียนได้รับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น พ่อ แม่ หรือ ครู การพูดของครูในการเรียนการสอนที่จะทำให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้นับว่าเป็นกลวิธีการสอนโดยเฉพาะที่สำคัญและจำเป็นต้องตระหนักว่าครูควรพูดลักษณะใดบ้าง ทั้งในการริเริ่มพูด การถามคำถาม การโต้ตอบทางวาจา และสื่อเนื้อความซึ่งต้องพิจารณาจัดลำดับความและการเลือกใช้ถ้อยคำที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้และรับรู้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งกลวิธีดังกล่าวเรียกว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding Strategies) กล่าวคือ เป็นการช่วยผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยการเสริมต่อความคิดที่ผู้เรียนต้องการที่จะพูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่างๆเพื่อการสื่อสาร การช่วยเหลือดังกล่าวกระทำได้โดยผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน (กิตดา ปรัดถจรียา, 2540) ประกอบด้วยกลวิธีดังนี้
1. **การชี้แนะ (Modeling)** ผู้สอนจะอธิบายงานและแสดงขั้นตอนการปฏิบัติโดยย่อให้ผู้เรียนได้ดูก่อนตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการ รวมไปถึงขั้นตอนการนำเสนอผลงาน
 2. **การถามคำถาม (Questioning)** ผู้สอนอาจนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามคำถามเพื่อดึงความสนใจ หรือเพื่อให้ผู้เรียนรวบรวมความคิดก่อนการปฏิบัติงาน
 3. **การระดมความคิด (Brainstorming)** ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็นในการกำหนดขอบเขตหัวข้อ คำ หรือวลีที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน

4. การรับสาร (Reception Scaffolds) ผู้สอนอาจให้ แผนผังความคิด (Concept Map) ที่มีคำสำคัญเพื่อช่วยผู้เรียนในการเรียบเรียงข้อมูลที่จะพูด หรือ ให้อตัวอย่างแบบสอบถาม เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเก็บข้อมูล

5. การเขียนรายการ (Listing) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็น โดยการเขียนข้อมูลเป็นรายการ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการเขียนคำสำคัญต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเรียน

6. การจับคู่ (Matching) ผู้สอนอาจเล่นเกมจับคู่ภาพกับคำศัพท์ หรือคำศัพท์กับคำอธิบาย เพื่อช่วยนำความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ให้มากที่สุด

7. การให้คำปรึกษาจากผู้สอน (Consulting) ในด้านการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่จะใช้ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนองาน

(Moor, P., 1996, Gledhill, R. & Morgan, D., 2000, and Lipscomb, L., Swanson, J., West, A., 2004)

จากแนวคิดดังกล่าว จะนำไปสู่ขั้นตอนของการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนหลักอยู่ 3 ขั้นตอน โดยผสมผสานหลักการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ของ Peter Moor (1996) และ Jane Willis (1996) เพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ขั้นนำก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) เป็นการแนะนำหัวข้อและอธิบายชิ้นงาน โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจและผู้สอนจะต้องแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจในงานที่จะทำนั้นก่อนที่จะดำเนินการต่อไป เช่น

1.1 การชี้แนะ (Modeling) ผู้สอนจะอธิบายงานและแสดงขั้นตอนการปฏิบัติอย่างสั้นๆให้ผู้เรียนได้ดูก่อนตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการ รวมไปถึงขั้นตอนการนำเสนองาน

1.2 การถามคำถาม (Questioning) ผู้สอนอาจนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามคำถามเพื่อดึงความสนใจ หรือเพื่อให้ผู้เรียนรวบรวมความคิดก่อนการปฏิบัติงาน

1.3 การระดมความคิด (Brainstorming) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็นในการกำหนดขอบเขตหัวข้อ คำ หรือวลีที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน

1.4 การรับสาร (Reception Scaffolds) ผู้สอนอาจให้ แผนผังความคิด (Concept Map) ที่มีคำสำคัญเพื่อช่วยผู้เรียนในการเรียบเรียงข้อมูลที่จะพูด หรือ ให้อตัวอย่างแบบสอบถาม เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเก็บข้อมูล

1.5 การเขียนรายการ (Listing) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็น โดยการเขียนข้อมูลเป็นรายการ เพื่อให้ให้นักเรียนคุ้นเคยกับการเขียนคำสำคัญต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเรียน

1.6 การจับคู่ (Matching) ผู้สอนอาจทำเกมจับคู่ภาพกับคำศัพท์ หรือคำศัพท์กับคำอธิบาย เพื่อช่วยนำความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ให้มากที่สุด

2. ชั้นปฏิบัติงาน (Task) นักเรียนปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย คือ การพูดนำเสนอ เรื่องที่ได้รับมอบหมายชิ้นดำเนินงานตามวงจรของการทำงาน (Task Cycle) ประกอบด้วย

2.1 การปฏิบัติงาน (Task) ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานในลักษณะการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม

2.2 การเตรียมนำเสนอ (Planning) ผู้เรียนเตรียมการรายงานผลการปฏิบัติงานต่อชั้นเรียน โดยมีครูคอยช่วยเหลือในด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน

2.3 การทบทวน (Rehearsal) ผู้เรียนจะทบทวน และฝึกพูด ดังนี้

2.3.1 การช่วยกันระหว่างบุคคล (Peer Feedback) ผู้เรียนจะทบทวนเนื้อหาที่เตรียม โดยการฝึกพูดกับเพื่อน และผู้สอนจะมอบหมายให้ผู้เรียนที่ฟังการพูดนั้น ให้คำแนะนำในส่วนของเนื้อความที่ยังเรียบเรียงได้ไม่ดี เพื่อเป็นการช่วยเหลือกันในแง่ของการให้คำวิจารณ์เพื่อการปรับปรุง

2.3.2 ผู้เรียนสามารถปรึกษากับผู้สอน (Consulting) ในด้านการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่จะใช้ในการพูด ซึ่งถือเป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนได้อีกทางหนึ่ง

2.4 การรายงานต่อชั้นเรียน (Report) ผู้เรียนเสนอผลงานการปฏิบัติต่อชั้นเรียน

3. ชั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language Focus) ประกอบด้วย ขั้นแรก ขั้นวิเคราะห์ (Analysis) ผู้สอนจะตรวจสอบ และอภิปรายลักษณะสำคัญของเนื้อหาภาษาให้ผู้เรียนอีกครั้งหนึ่งเพื่อเป็นการทบทวน จากนั้นจึงเข้าสู่ขั้นฝึก (Practice) เพื่อให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเสริมทางด้านไวยากรณ์ หลังจากที่เขาเข้าใจความถูกต้องของกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

อาจกล่าวได้ว่ารูปแบบการสอนข้างต้นที่นำกิจกรรมมุ่งปฏิบัติที่บูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ น่าจะส่งผลให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสามารถในการพูดและมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะวิธีการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายวิชาการ สมาชิกทุกคนจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยอมรับความคิดเห็นและ

เคารพในบทบาทหน้าที่รับผิดชอบ ผู้เรียนจะเรียนรู้ทักษะต่างๆ จากการช่วยเหลือและทำกิจกรรมร่วมกันทั้งผู้สอนและในกลุ่มผู้เรียนเอง ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการพูดมากยิ่งขึ้น ทั้งยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจาก ได้รับการเรียนการสอนแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องอีกด้วย และจากการศึกษาของ Nunan (1989) พบว่าผู้เรียนที่เรียนร่วมกันจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย เพราะต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่งผลให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะพูดโต้ตอบระหว่างผู้เรียนด้วยกัน งานที่มอบหมายให้ผู้เรียน รวมไปถึงกลวิธีที่ผู้สอนใช้ในการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นการตั้งคำถาม การชี้แนะ นั้น จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออกมากขึ้น และนำเสนอผลงานได้ดีขึ้น ส่วน ชินฉเพ็ญ รัตนวงศ์ (2547) พบว่าการเรียนแบบนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและสามารถบรรลุเป้าหมายของการเรียนได้ดียิ่งขึ้น และการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างการดำเนินกิจกรรมจะช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนได้ เพราะผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจในการแสดงออกทางภาษา ไม่กลัวว่าจะพูดผิด นอกจากนั้น ยังพบว่าผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อบรรลุเป้าหมายของงาน และใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น (ปิยธิดา วงศ์ไชย, 2547)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้ อาจกล่าวได้ว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่บูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้นั้น ไม่ใช่เป็นเพียงการเรียนที่ให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมหรือผลิตผลงานทางภาษาตามที่กำหนดเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการสอนที่เอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการค้นพบ สร้างองค์ความรู้ร่วมกัน มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูด สื่อสารระหว่างปฏิบัติงานร่วมกับคนอื่น ๆ มากขึ้น ทั้งนี้ผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะการคิด โดยผ่านกระบวนการปฏิบัติงานและการเสริมต่อการเรียนรู้ซึ่งมีผู้สอนเป็นผู้แนะนำแนวทางในการปฏิบัติงาน ทำให้งานดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน โดยการนำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่บูรณาการกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่บูรณาการกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

3. สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานบูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานบูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น

4. ขอบเขตงานวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน อำเภอ เมือง จังหวัด ขอนแก่น ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ฟัง พูด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่บูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
- 2.2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้วิจัยครั้งนี้ นำมาจากหนังสือภาษาอังกฤษ Listen In ซึ่งเป็นหนังสือเรียนภาษาอังกฤษฟัง พูด ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นอกจากนี้ยังนำเนื้อหาบางส่วนจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ หนังสือบทสนทนาภาษาอังกฤษ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับระดับชั้นและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการพูด คำศัพท์ และ โครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้มากที่สุด

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่บูรณาการกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโดยใช้งานเป็นฐานที่นำไปสู่ความรู้ และเชื่อมโยงความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนและพัฒนาการใช้ภาษาโดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือประสานงานการปฏิบัติงานของกลุ่ม ได้แก่ ชั้น

แนะนำหัวข้อและแนะนำงานปฏิบัติ ชั้นทบทวน ชั้นดำเนินงาน และชั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานสูงสุด

2. **ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย สำเนียง ความคล่องในการพูด ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และเนื้อหา โดยวัดจากแบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. **ความเชื่อมั่นในตนเอง** หมายถึง ภาวะที่ผู้เรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ประหม่า ไม่วิตกกังวล และมีความคล่องในการพูด โดยใช้แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. **นักเรียนระดับก้าวหน้า** หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน อำเภอ เมือง จังหวัด ขอนแก่น ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฟัง พูด ภาควิชาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550

6. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. แนวทางในการจัดการเรียนการสอนการสอนพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับผู้เรียน
2. แนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานต่อไป